PŘÍPADY KPT. VÁCHALA

Vražedný lov

3

Hana Militká

Hana Militká

Případy kpt. Váchala 3

VRAŽEDNÝ LOV

Modelka a herečka Nikol Nejedlíková, foto Bohuslav Hybrant

Detektivní román Vražedný lov věnuji
Martině Hudečkové a Juraji Herzovi

Předmluva

Proč nejsem modelkou

Už dávno vím, kde je mé místo v životě. Už dlouho znám své mantinely a rozsah svých schopností. Ale byla doba, kdy jsem o sobě mnohé nevěděla a dala nezřídka na názor okolí. Takže když se kolem šestnáctého roku mého života začaly kolem mne množit pochvaly směřující k mé dokonalé postavě a krásné tváři, bylo logické, že můj zcela ještě ne úplně dovyvinutý mozek z toho usoudí, že jinak než modelka se živit nemohu.

Jelikož celá moje rodina byla mně, z neznámého důvodu, přesvědčena o tomtéž, nadšeně mě všichni podporovali.

Takový diamant rodiny přece musí spatřit světlo světa. A proto jsem zahájila útok na místní a okresní kola soutěže královen krásy a hladce jimi proplouvala. Molo bylo pro mne jevištěm a fotoaparát nejlepším obdivovatelem.

S postupujícím časem se ale začaly vynořovat zkušenosti, které můj sen o tom, že budu novodobá Cindy Crawford, trochu kalily.

Může za to setkání s jedním fotografem, který pracoval pro místní noviny a v našem malém městě byl ceněný převážně za své fotky jarně nakvetlých narcisů, přeplněných ulic v ranní špičce a právě narozených novorozeňat v okresním špitále.

Už nevím, kdo z naší rodiny rozhodl, že zrovna tento milý pán mi udělá mé první profesionální fotografie a ty mi otevřou cestu k vysněným zakázkám na REKLAMY a kampaně všeho druhu.

Odpoledne jako každé jiné se ale za zdmi jeho bytu na místním sídlišti proměnilo v tragikomickou historku, na jejímž konci jsem dospěla k definitivnímu a do konce života nezměnitelnému poznání. Nejen že se střihem tento pán proměnil z okresního fotografa se Zenitem na krku v bohéma zahaleného dýmem cigaret, ale stala se z něj levná napodobenina slavných módních fotografů. Hned mezi dveřmi mi tykal, odkládal ze mne s každou další fotkou části oblečení, popíjel levnou whisky a neskutečně nahlas nutil i mne poslouchat Karla Gotta. Když jsem seděla v ratanovém křesle zabalená do leskyma právě staženém z fotografovy sedačky, které, jak on sám říkal, ve své měkkosti nechá vyniknout měkkosti mé kůže a řekl mi "Neboj kotě", vymrštila jsem se, v rychlosti posbírala své věci a se slovy plnými hrané omluvy jsem pelášila pryč z fotografova bytu.

Doma jsem jen stroze odpověděla, že fotky asi nebudou. A až asi po hodinovém výslechu jsem byla schopná formulovat důvod mého náhlého obratu ve věci budoucího povolání. Stoupla jsem si před členy rodiny a se

slzami na krajíčku jsem pronesla: "Nikdy už se nechci nechat balit do leskyma a nikdo už mi v životě nebude říkat KOTĚ!!"

A tak se ze mne stala herečka. Oslovují mne sice jménem, ale nosím na sobě na jevišti mnohdy větší hrůzy, než leskymo ze sedačky fotografa okresního formátu a o modelkách už pouze čtu. Jako třeba právě teď.

29. 3. 2017herečka Martina Preissová

Lov

Lidé se dělí na lovce a kořist.
Když se ti lovení spojí, cítí se silnější.
Vznikne stádo bezbranných.
Uprostřed jsou zdánlivě chráněni.

Někdo však musí zůstat na okraji. Krajní většinou padnou.
Stanou se kořistí poměrně snadno. Nemají kam utéct.
Někteří uvnitř jsou umačkáni.
Pár jich možná přežije.
Lovci jsou chytří. Několik jedinců nechají.
Nechtějí přijít o radost z dalšího lovu.
Jsou ale dost chytří?

Co když se z lovce stane náhle kořist?
Postřehne to včas, aby se mohl bránit?
Asi ho tato možnost nikdy nenapadne.
Ostatní lovci jej začnou nahánět.
Nevadí, že jde o kolegu lovce.
Hlavně, že se to nestalo právě jim.
Snaha lovců se znásobí.
Nejde už o zábavu.
Jde o život.
Lovci se snaží ze všech sil, aby nešlo o jejich život.

Když svého kolegu lovce uloví, mohou si blahopřát?

Mají radost z dobře vykonané práce?
Netuší, že je to začátek jejich konce?
Jejich smysly jsou příliš otupeny.
Žebříček hodnot je přeházen.
A kde je smysl života?

Kdo přijde na řadu příště?

Seděla na přednášce v učebně farmaceutické fakulty v Brně. Navštěvovala magisterské studium. Ještě dva semestry a bude mít hotovo. Musí dobře promyslet, kde začne pracovat. Nehodlá se smířit s nějakým běžným místem za pár korun.

Studuje kromě farmacie i Anglický jazyk. Dokáže se domluvit francouzsky, německy, italsky.

Monotónní hlas přednášejícího profesora k ní doléhá jen vzdáleně.

Nemusí příliš pozorně vnímat probíranou látku. Přečetla si ji už včera.

Škoda, že zde nemůže využít své znalosti dějin českého divadla. Chodila před časem s jedním profesorem, který tuto látku přednášel na JAMU. Neustále ji poučoval o svém milovaném divadle. Rozešla se s ním, už nemohla poslouchat jeho věčné přednášky. Povedlo se jí ukončit vztah teprve, až se dostal k současnému divadlu. Stále čekala, kdy se přítel nadechne, aby mu oznámila konec vztahu. Rychleji se rozejít nedokázala.

Nyní se bavila tím, že si nenápadně prohlížela své kolegy. Tipovala, jací jsou. Odhadovala, který z nich by stál za hřích.

Dopolední přednáška jí tímto způsobem uběhla jako nic.

Vyhlédla si jednoho kolegu.

Jakmile skončila přednáška, vzala do náruče všechny knihy a vydala se proti proudu vycházejících studentů. Jakoby omylem vrazila do předem vytipovaného studenta. Celý náklad upustila na zem.

Student byl viditelně zaskočen, ale velice rychle se vzpamatoval.

Sehnul se okamžitě pro knihy.

Také ona se předklonila. Přitom se praštili hlavami. Chvilku na sebe překvapeně, potom se začali smát.

Ostatní studenti se jim vyhýbali a dívali se na ně nechápavě.

„Promiň. Nechci tě zdržovat. Mám v úmyslu se ještě zeptat profesora na nějaký detail."

„To je mi líto, ale už odešel. Pokud znám odpověď, rád ti ji řeknu za profesora."

„Nárazem do hlavy mám asi výpadek, můj mozek přestal pracovat," smála se nádherným podmanivým úsměvem.

„Promiň. Moje jméno je Hynek."

„Poetické jméno. Rozhodně nejsem Jarmila, ale Eva."

„Ano, ty jsi Eva," řekl uznale, jakmile si ji prohlédl od hlavy k patě a zpět. „Jiné jméno by ti neslušelo, jako právě tohle."

„Mám dojem, že mi lichotíš. Myslíš na praматi Evu? Tu nádhernou první ženu? Symbol veškeré ženskosti a krásy?"

„Ano, přesně tu mám na mysli. Sám bych to nevyjádřil líp."

„Už nemáš, chlapečku, šanci. Jsi můj," pomyslela si spokojeně.

„Nešla bys na kávu? Nebo na čaj?"

„Možná ano. Po té vysilující přednášce mi přijde vhod."

„Můžeme jít do Slávie. Vaří dobré kafe, je tam docela fajn."

„Výborně. Jdeme."

Byla spokojená. Vše se vyvíjí příznivě. Hynek se jí líbil.

Možná mezi nimi vznikne hezký vztah.

Hynek objednal kávu se zákuskem: „Musíme se trošku posilnit, aby naše buňky začaly zase naplno pracovat," smál se.

Trošku se zdráhala: „Musím si hlídat váhu. Pokud budu často jíst zákusky, za chvíli neprojdu dveřmi."

„Tomu nevěřím. Máš dokonalou postavu."

„Koukám, že si nějak rychle všímáš," smála se.

Její oči se na něj smály, ale nebyl v nich jen úsměv. Slibovaly daleko víc, skrývala se v nich vášeň.

Neustále se jí díval do očí.

Vpíjel se do nich.

Byl omámen.

Jako muška, která se zamotává do pavučiny. Pavouk kolem ní tančí oslavný tanec. Tváří se jako přítel.

Byl ztracen.

Nejraději by ji pevně chytil. Miloval by ji bez ustání. Už nikdy ji nepustil. I kdyby měl pak zahynout.

Tak prudkou vášeň v něm probudila.

Cítila jeho poddajnost, cítila jeho sexualitu. Měla svého otroka. Pomalu ho tvarovala k obrazu svému. Nepřemýšlela o tom, co dělá.

Vše fungovalo samo na složitějších základech, než by si člověk dokázal vymyslet.

Dosáhla určitého mistrovství v navazování přátelství. Opravdu šlo o přátelství? Možná ne tak zcela, protože ani mnoho přátel nemá.

Podívala se na hodinky: „Už je spousta hodin. Promiň, mám důležitou schůzku. Musím jít."

Usmála se na Hynka svým nádherným úsměvem.

„Kdy se sejdeme?" volal za ní Hynek.

Ještě se otočila, usmála se: „No přece ve škole. Kde jinde?"

Seděl celý rozmrzelý, neschopný myšlenky.

Jak je možné, že najednou utekla? Přece měl velké plány.

Vymýšlel, jak by ji dostal k sobě na privát. Sice měl byt pronajatý s dalšími dvěma studenty, ale určitě by měli pochopení. Ostatně nebylo by to poprvé, že by šli povinně do kina. Rázem je všechno pryč. Ani neví, jestli ještě někdy nastane intimnější chvilka, aby ji mohl pozvat k sobě. Bude muset zvolit jinou strategii.

„Ale jen tak se nedám," mumlal naštvaně. „Zdálo se mi, že zabírá. Počkám si na ni. Se mnou si zahrávat nebude."

Naštvaně zavolal vrchního a zaplatil.

Strategie

Viděli se za pár dní na přednášce.

Hynek zajásal, ale potom si všiml, že se Eva výborně baví s jedním klukem. Opět byla neodolatelná.

To mu dost pokazilo náladu, zvlášť když viděl, jak se Eva před tím klukem nakrucuje.

Nakonec se rozhodl. Přistoupil k nim a zvolil důvěrný tón: „Ahoj Evi, jak se máš?“

„Mám se krásně Hynku. Tohle je Tedy,“ nadšeně oba mladíky seznamovala.

„Ahoj, my se přece známe. Od vidění z přednášek,“ řekl zvadle Hynek.

„Tedy mě pozval na kafe po přednášce. Půjdeš s námi?“

„Nevím, ještě něco mám,“ zalhal zklamaně Hynek.

„Nemrač se na svět. Nemůžeš dnes, půjdeš zítra, nebo někdy jindy,“ zasmála se Eva.

Okamžitě litoval, že nepřikývl na společnou kávu. Bude muset zase čekat.

Eva s Tedym odešli. Po několika krocích se ohlédla.

Spatřila Hynkův naštvaný pohled. Vesele mu zamávala.

Hynek na okamžik podlehl jejímu spontánnímu přátelskému gestu. Zvedl ruku, ale hned se vzpamatoval. Ruka mu zvadle klesla.

Eva se od něho otočila a odkráčela s kolegou.

„Je ztracený,“ pomyslela si. Zamnula si spokojeně ruce.

Vyšli s Tedym ven.

„Promiň, nemohu s tebou jít, protože ještě něco mám. Půjdeme na kafe příště, ano?“

„Škoda každé chvíle, kterou nestrávíme se svými přáteli. Rád bych s tebou šel i něco ostřejšího.“

„Dnes opravdu nemůžu. Pamatuj, že jsi první na řadě, jakmile budu mít chvilku času.“ Rázem byla pryč.

Měla chlapce pěkně srovnané v řadě.

„Hlavně, že jsou celkem poslušní. Chvilku jim potrvá, než přijdou na to, že se držím zásady – co je v domě, není pro mne.“

Spokojeně ukončila své úvahy o spolužácích.

Mrkla na hodinky, protože ráda chodila všude přesně.

Nesnášela nedochvilnost.

Měla sraz s Kristýnou, veselou blondýnkou s modrýma očima. Ta se mořila teprve s bakalářskou prací. Poznaly se v prvním ročníku bakalářského studia, ale ona si o jeden rok prodloužila dobu na získání titulu Bakalář.

„Budu spokojená s titulem Bc. Víc nepotřebuji. Zkusím udělat kariéru jako modelka. Pak se dobře vdám. Pokud bude můj muž zazobaný, jako že chudého nechci, zařídí mi nějakou modelingovou agenturu, nebo něco takového. Nic víc od života nepotřebuju. Ještě, aby mi nechal volnou ruku. Zajištěná budoucnost a volné manželství je dnes ideál. Víc si ani nemohu přát. Titul Bakalář do vhodné společnosti stačí.“

„Kristýna je trošku pomalejší, ale na některé záležitosti je bystrá dost,“ pomyslela si Eva. Měla ji svým způsobem ráda. Ne že by za ni dala ruku do ohně, ale nevadila jí. „Občas je s ní legrace. Jestli se podaří dnešní plán, bude to jízda,“ radostně si zamnula ruce.

Skočila do tramvaje, potom pokračovala autobusem na letiště.

Měla rezervovanou letenku do Milána.

Kristýna už v Miláně byla několik dní. Domluvila pro Evu setkání s důležitými lidmi.

„Nikdy mě nenapadlo, abych zkusila modeling. Možná má Kristýna pravdu. Bude to příjemné zpestření života na studiích. Nějaká koruna se vždycky hodí. Letenka stála majland, nemám pomalu ani na kafe. Snad se mi to vyplatí. Doufejme, že mě na letišti bude čekat Kristýna, jinak nevím, co si tam sama počnu. Žádnou adresu nemám, kam bych měla jít," pomyslela si s obavami.

Po chvíli si s úlevou uvědomila: „Mám číslo na Kristýnu, v nejhorším jí zavolám."

Let ubíhal v pohodě, přistáli v Miláně.

Kristýnu uviděla hned, jakmile vyšla z celního prostoru.

Srdečně se přivítaly.

Sedly na autobus. Jely dvacet minut do centra Milána. Letiště bylo vzdáleno asi osm kilometrů.

„Bylo by dobře, aby sis zkrátila jméno nebo přijala pseudonym. Naše koncovky – ová v příjmení dělají cizincům problém. Zvolila jsem zkratku svého jména, znají mě jako Kris Novak. Ale není to nutné. Záleží na tobě. Mohla bych používat dvojité w v příjmení, ale asi to už nechám tak."

„Ještě nevím. Moje jméno je bez problémů. Vondrová se dá použít jako Wonder. Znamená zázrak, toužit po poznání, žasnout. Asi ho trošku upravím. Pokud to jde."

„Jistě. Všechno tady jde. Buď použiješ pseudonym, nebo si doma zažádáš o přejmenování. Pro začátek raději pseudonym. Změna příjmení oficiálně dost dlouho trvá. To víš, úřední šiml. Jo, abych nezapomněla, říkej mi taky Kris, abychom je nemátly."

„Líbí se mi tvá zkratka Kris," odpověděla Eva s úsměvem. Líbila se jí hra se slovíčky.

Vystoupily v centru města. Na Evu působilo moderně a zároveň starobyle.

Miláno je průmyslové, obchodní a finanční centrum Itálie. Také město módy.

Pěší zóna je plná restaurací a kaváren s venkovním posezením. Všemu dominuje gotická katedrála.

Kris s kamarádkou došly do jednoho honosného domu, kde byly velmi srdečně přijaty.

Ve velkém sále sedělo pět lidí.

Už na obě dívky čekali.

Uprostřed sálu bylo molo pro modelky.

Všichni se s Evou seznámili.

Vzápětí ji požádali, aby se prošla po molu v šatech, které má na sobě. Eva se velmi dobře oblékala. Vždy si koupila jednu kvalitní věc, kterou mohla kombinovat se svým stávajícím oblečením. Měla hnědé vlasy, zelené oči. Její štíhlé dokonalé tělo působilo velmi svůdně. Nosila hlavně vysoké podpatky a pohybovala se na nich bravurně.

Nejdříve si oživila rtěnku, zkontrolovala účes. Bez problémů se elegantně prošla po mole.

Svým vrozeným instinktem hned zjistila, kdo sedí v porotě, koho může získat na svou stranu. Mezi porotci seděla také dominantní žena středních let. Bývalá top modelka Claire. Eva vytušila, že by s ní mohly být problémy. „Asi mi nebude příliš nakloněná," blesklo Evě hlavou. „Ta mladá velmi dobře oblečená a nalíčená žena vypadá pěkně zazobaně. Tváří se dost znuděně. S tou budou největší problémy," nenápadně si povzdechla. „Ale ten starší muž je zajímavý. Vypadá sice duchem nepřítomný. Jako bez energie. Také je perfektně oblečený. Stojí za bližší průzkum," zajásala v duchu Eva. „Ti dva mladší muži jsou patrně víc než kamarádi. Sedí těsně

vedle sebe, jakoby náhodně se občas dotýkají. Smějí se podobnými úsměvy. Ti mi budou určitě fandit. Mám celkem dokonalou postavu," vyhodnotila Eva své pozorování.

Její nádherný obličej, ve kterém zářily daleko od sebe posazené oči, podtrhovaly hnědé vlasy. Pokud se na někoho usmála, měl člověk pocit, že se právě nachází v ráji. Elegantní pohyby dravé šelmy doplňovaly smyslné vzezření.

Eva se při chůzi rozhodla přehodit si plášť, který jí seděl dosud na ramenou, přes ruku. Udělala elegantní pohyb. Plášť opsal velký půlkruh. Patrně omylem se otřel svým cípem o tvář staršímu muži. Ten se lekl. Hned se vzpamatoval. Nepatrně se usmál. Zahleděl se na její pozadí. Eva se otočila na konci mola. Podívala se mu zhluboka do očí. Spatřila v nich maličké plaménky. Ještě více se vypnula. Kráčela kolem poroty hrdě a nedostupně. Měla dojem, že se starší muž o ni začíná zajímat. O to jí šlo. Nehodlá se nechat jen tak vyhodit. Chce uspět. Kris ji sem přivedla, ale to další záleží jen na ní samotné. Tušila, že zvolila správně.

Odešla do zákulisí.

Tam se jí okamžitě ujal tým.

Převlékla se.

Předváděla průsvitné večerní šaty, které neskrývaly skoro nic. Nádhernou postavu zdůrazňovaly a budily u diváků představivost.

V zákulisí na ní znovu zapracoval tým. Tentokrát předváděla spodní erotické prádlo.

Vypadala naprosto dokonale.

Starší muž ji sledoval se zájmem. Na jeho tváři bylo možno spatřit nepatrný úsměv.

Věděla, že zaujala.

Na konci předvádění ji čekal pohovor s porotou.

Oba mladí muži ji nadšeně vychválili. Tak, jak předpokládala.

Bývalá top modelka nebyla příliš nadšená, ale nebyla ani proti.

Bohatá mladá panička ohrnovala nos. Byla asi stejně stará jako Eva, ale určitě své bohatství nedobyla sama.

Evu nevyvedla z míry. Vlastně s těmito reakcemi počítala. Nejvíc ji zajímal názor staršího elegantního muže.

Ten vypadal celkem spokojeně. Bylo znát, že má hlavní slovo. Porotci se občas tázavě podívali jeho směrem.

Eva se mu dívala přímo do očí. Lehkým úsměvem a tázavým pohledem jej vyzvala k vyslovení názoru.

Chvíli se navzájem pozorovali.

Pak řekl muž pomalu: „Jsou zde jisté nedostatky. Ještě si se slečnou trošku pohovořím. Sejdeme se zítra v deset hodin. Ve dvě odpoledne začíná naše důležitá přehlídka. Včas vám dám vědět, zda se slečna zúčastní nebo ne. Pro dnešek vám děkuji."

Eva byla trošku nejistá. Zároveň ji celá situace vzrušovala. Napjatě očekávala věci příští.

„Dovolte, abych se představil. Mé jméno je Oscar Mayne. Kromě jiného vlastním tuto agenturu a módní časopis Beautiful. Asi jste o něm slyšela."

„Samozřejmě. Jedná se o velmi prestižní časopis," nadšeně odpověděla perfektní angličtinou.

„Vidím, že jste vzdělaná žena," usmál se. „Co byste řekla na malé posezení v příjemném prostředí s lehkou večeří?"

„Velmi ráda přijímám," odpověděla s nadšením.

„Skvělé. Necháte výběr místa na mně? Jistě nebudete litovat."

„Nechám se ráda vést, protože jsem tu poprvé."

Spokojeně pokývl hlavou: „Výborně."

Před vchodem na ně čekala limuzína s okřídlenou ženou na kapotě.

„Páni, tohle je skutečný Rolls Royce," zvolala nadšeně.

Rozesmál se: „Vaše nadšení je živou vodou pro stárnoucího gentlemana. Máte neobyčejný talent zaujmout. Velmi dobrá vlastnost ve světě módy."

Náhle si všimla, že nedaleko na chodníku stojí její kamarádka Kris. Zamávala na ni. Kristýna se však otočila jiným směrem.

„Kris, pojeď s námi!" zavolala.

Kamarádka se otočila a udělala pár kroků k nim.

„Může jít s námi na večeři?" zeptala se Eva Oscara.

„Obávám se, že má dnes jiný program," odpověděl chladně.

„Promiň, nemůžu, už něco mám. Dobře se bavte," řekla Kris.

Eva si všimla tvrdého pohledu jeho očí, kterými na okamžik probodl Kristýnu. Možná se jí to jen zdálo.

Nechala se zavézt do prvotřídního podniku. Vyjeli výtahem do posledního patra. Všimla si také, že použil speciální klíč. Postřehl její pohled a zasmál se: „Jen pro zvané," vysvětlil s uspokojením. Opět to byl příjemný gentleman. Jistě rád dělal dojem na krásné ženy. Jeho peníze, zkušenosti a krása žen patřily k sobě. Už více než rok nepocítil lehké vzrušení jako nyní. Eva se mu velmi líbila, dalo by se říct, že jej vzrušovala. Proto si zvolil tak atraktivní práci. Přicházel denně do styku s krásou. Jen se mu zdálo, že v posledních pár letech se objevují modelky příliš vychrtlé. Miloval klasickou krásu, z které vyzařovala smyslnost, inteligence i příslib dobrodružství. Přesně to objevil u Evy. Těšil se jako malé dítě, jak se bude jejich vztah vyvíjet. Hlavně nechtěl nic uspěchat. Vychutná si každou vteřinu.

Vstoupili do nádherných prostor soukromého klubu. Z vysoké budovy byl fantastický výhled do všech stran. Prakticky na celé město. Bylo vidět i hory na severu.

„Co si dáte dobrého?“

„Vůbec nevím. Poradíte mi?“

„Velmi rád.“

Objednal jako předkrm krevetový koktejl, pak humra a spoustu delikates. Popíjeli vynikající vína.

Kolem půlnoci se zvedli: „Dovolte, abych vás odvezl do vašeho hotelu,“ usmíval se.

Eva se na něho zmateně podívala: „Úplně jsem zapomněla. Musím se domluvit s Kris. Bydlím u ní v hotelu La Cavarella.“

„Nedoporučuji vám takové bydlení. Není to hotel na úrovni. Pokud se na mne nebudete zlobit, zařídím vám apartmá v hotelu Armani. Je tam poměrně příjemné bydlení, přívětivý personál. Kolega Armani mi ho nechtěl prodat. Velká škoda. Nikdy neodolám a bydlím tam. Mají i příjemné posezení venku. Co na to říkáte? Doufám, že neodmítnete.“

Eva byla v rozpacích.

„Veškeré náklady jdou samozřejmě na mne. Včetně vašich nákupů a stravování.“

„To nemohu přijmout.“

„Můžete. Věřte mi, že se nemusíte obávat vedlejších úmyslů z mé strany. Naopak, chcete-li se prosadit v naší branži, vždycky záleží na tom, kde bydlíte, jak se oblékáte. Člověk vlastně za svou kariéru platí částečnou ztrátou soukromí. Pouze taková místa, jako je hotel Armani, jako je klub, kde jsme dnes byli, vám zaručí bezpečí a klid.“

„Děkuji vám. Stále se musím učit,“ zašeptala zahanbeně.

„Rád vám budu průvodcem, když dovolíte.“

„Mám veliké štěstí, neboť jste výjimečný muž,“ zašeptala.

Před dveřmi jejího apartmá se sklonil k její ruce s náznakem polibku. Ruky se svými rty však nedotkl, jako pravý gentleman.

Oba se dlouze zadívali do očí.

Pak jenom řekla: „Dobrou noc."

Rozhlédla se po apartmá.

Nadšeně vykřikla.

Vrhla se na postel.

Cítila na obličeji neuvěřitelnou hebkost povlečení.

Když se trochu uklidnila, pozorně si prohlédla celý prostor.

Nejdříve si natočila plnou vanu horké vody s pěnou.

Zapnula masáž, blahem zavřela oči a odpočívala.

„Chci takový život!"

S úsměvem na rtech usínala v hebounké posteli.

Zdálo se jí, jak slaví ve světě modelingu jeden úspěch za druhým. Její tvář se začíná objevovat na titulních stránkách prestižních módních časopisů…

Náhle ji něco vyrušilo. Rázem procitla.

Opět se ozvalo klepání na dveře.

Rozhlédla se kolem sebe. Nadšeně si uvědomila, že je skutečně v nádherném apartmá v Miláně. Všechno tedy nebyl sen. Je skutečně na prahu své nové kariéry.

Šla otevřít.

Hotelový poslíček jí přinášel desky v barvě bordó a stejnou barvu měla kytice růží, kterou jí podával.

Nadšeně obojí přijala.

On však setrvával mezi dveřmi.

Usmála se na něj zářivě a přibouchla dveře. Hned jí ale došlo, na co čekal: „Páni, on chtěl určitě spropitné!" zaúpěla. Také si uvědomila, že má v kabelce jen pár drobných.

Usedla na postel. Přivoněla k růžím. Pak rozevřela desky. Byl v nich plán dnešní přehlídky. Její jméno bylo mezi modelkami známých jmen.

„Uspěla jsem," zašeptala nadšeně. Už si ani nevzpomněla na své provinění ohledně spropitného.

Mrkla na hodinky: „Málem nestíhám!" uvědomila si. Bylo už osm. Rychle se oblékla, upravila se a seběhla na snídani.

Vybrala si několik lákavě vypadajících dobrot z bohatě prostřených stolů. Ještě si mohla objednat další jídla u číšníka. Nejraději by ochutnala ode všeho kousek, ale to by tu mohla sedět až do oběda. „Musím sebou hodit," uvědomila si. Znovu láskyplně přejela očima všechny lákavé pokrmy a zvedla se.

U recepce potkala Kristýnu. Vrhla se k ní: „Jsem moc ráda, že tě vidím. Je mi líto, že jsem nepřišla k tobě do hotelu. Chtěla jsem ti zavolat, ale bylo už po půlnoci. Oscar mi zařídil bydlení tady."

Pozorně si Kristýnu prohlédla: „Co je ti? Jsi nějaká smutná? Nejsi nemocná?" ptala se kamarádky. Všimla si zarudlých očí.

„Nic mi není, jen spánek nestál za nic. Bylo mi vedro," zalhala Kris.

„Musím ti říct, že Oscar je opravdový gentleman. Znáš se s ním?"

„Trochu," pípla Kris.

„Škoda, že jsi nemohla jít s námi, líbilo by se ti v klubu, kam mě zavedl. Jo, tohle je život na jiné úrovni, než jaký žijeme u nás," povzdychla toužebně Eva. „Jak se přemístíme?"

„Vezmu taxi."

„Nemám vůbec peníze. Čekám na stípko jak na smilování boží," důvěrně sdělila Eva.

„Neboj, zařídím to," povzdechla smutně Kris.

Před hotelem potkali Oscara. Právě se chystal nastoupit do limuzíny.

„Pojďte, krasavice, svezu vás," vyzval obě s úsměvem.

Ve voze bylo ticho. Jakmile zastavili, Kris vyběhla z auta. Zamířila do budovy.

„Moc se těším na dnešní přehlídku. Určitě zazáříte. Zlomte vaz!“

Vděčně se na něho usmála.

Odešla do šatny.

Kris se patrně zdržela na toaletě.

Místnost byla plná modelek. Probíhala mezi nimi čilá debata.

Náhle Eva zaslechla rozhovor tří dívek, které se nakláněly k sobě: „Je divná, kdo ví, kde ji vykopali.“

„Bacha, třeba rozumí!“ zašeptala jedna.

„Kdepak. Mluvila s Top modelkou Claire. Pořád jen kývala hlavou. Nezmohla se na slovo. Určitě vůbec nechápala, o čem je řeč.“

„Mrkněte, jaké má vyvalené oči, moc daleko od sebe.“

„A ty lícní kosti! Široké, hrůza. Vypadá jak vesnická manda. Určitě je to Ruska, nebo něco takového.“

„Jo, máš pravdu. Je z východu.“

„A nemá oholené nohy!“ vypískla zděšeně třetí modelka.

„Je to husa, nemá šanci. Holky, která půjde za ní nebo před ní, prostě která bude mít šanci, musí ji shodit z mola. Uděláme s ní krátký proces!“

„Jasně,“ řekly jednohlasně. Všechny si na to plácly.

Objevila se Kris: „Ahoj holky. Dovolte, abych vám představila svou kamarádku Evu. Je z Hradce Králové, sto kilometrů od Prahy. Studujeme spolu v Brně farmacii. Jednou z nás budou magistry, budeme pracovat v lékárně,“ zasmála se na kolegyně kolem sebe.

Eva vstala a podala všem ruku. Plynnou angličtinou s každou prohodila pár vět.

Dívky, které ji předtím pomlouvaly, protáhly obličeje. Evě v očích svítila žertovná světélka. Z pomluv si nic nedělala. Jen jim trošku nahlédla do

jejich utrápených dušiček. Bály se o své živobytí. Věděla, že se dívky bojí oprávněně. „S Oscarem po boku dobudu svět," pomyslela si.

Přípravy byly v plném proudu.

Začala přehlídka.

V zákulisí panoval hektický ruch.

Přehlídka byla perfektní.

Eva sklidila obrovský aplaus.

Oscar se pyšně usmíval. Považoval Evu za svůj úspěch. Všude rozprávěl, dával rozhovory pro televizní i rozhlasové stanice. Při otázkách na Evu zachovával tajuplné mlčení: „Ještě jste ani zdaleka neviděli, co všechno umí." Víc neprozradil. Věděl velmi dobře, jak to v jeho branži chodí. Důležité je vzbudit zájem a udržet ho co nejdéle. Není možné naservírovat na zlatém podnose všechny informace najednou. Zájem pak rychle opadne. Je třeba zvědavost médií, sponzorů, investorů neustále přiživovat. K tomu je nutný vhodný materiál. Eva je zlatý důl. Věděl to. Vyznal se v této branži jako málokdo.

Po týdenním pobytu v Miláně Eva odlétala domů jako slavná modelka. Její neotřelá tvář se skutečně objevila na obálkách prestižních módních časopisů. Beautiful jí dokonce věnoval i dvoustránku uvnitř.

Na kontě Evy přibyla fůra peněz: „Musím si založit eurový účet, převodem hodně ztrácím," uvědomila si.

Na letišti se loučila s Oscarem: „Myslím, že bychom si mohli tykat. Děkuji ti za všechno. Je mi líto, že už musím zpátky," řekla plynnou italštinou.

Oscar se zasmál. Nemýlil se v ní. Je neobyčejná.

„Milá Evo, uvidíme se za čtrnáct dní. Pořádám v Praze velkou módní přehlídku. V Lucerně. Možná to tam znáš. Počítám s tebou. Ještě dnes ti

pošlu mailem přesný plán. Už jsi slavná v cizině. Zanedlouho budeš slavná i doma. V pořádku dojeď. Hlavně se mi ozvi."

Opět se sklonil k její ruce s náznakem polibku.

Dlouze se podívali navzájem do očí. Neřekl jí, že přehlídku v Praze zorganizoval během včerejška, po přehlídce v Miláně, jen kvůli ní.

„Život je nádherný," říkala si, když stoupala po schůdkách do letadla. Ještě se otočila a zamávala mu.

Letuška se chopila její letenky. Zavedla ji do části First Class. První třída se jí zdála jako sen. Oscar se skutečně předvedl.

„Ano, život je nádherný!"

Přesto se těšila domů.

Na letišti v Praze měla dojem, že před sebou v hloučku lidí zahlédla Kristýnu.

Zavolala na ni.

Ale ta jí zmizela z očí.

Eva se vrátila na fakultu do Brna.

Musela se zhluboka nadechnout, aby mohla opět skočit do role studentky. Od doby, kdy odjela do Milána, se nic nezměnilo. Byl obrovský rozdíl mezi životem modelky a poklidným studováním na vysoké škole.

Přesto se Eva trošku změnila.

Vědomí úspěchu v Miláně a příští přehlídka v Lucerně jí ještě zvedly sebevědomí.

Zdálo se, že se mužské pokolení na ni jen lepí.

Sice jí to dělalo dobře, ale studentíci neměli šanci. Občas vzpomínala na pravého gentlemana Oscara. On je její vstupenka do slavného života plného vzrušení, přepychu, krásy i peněz.

Kristýna

Eva šla z přednášky. Na konci chodby zahlédla Kristýnu.

„Kris, počkej na mne!“ zavolala.

Kamarádka se však ani neohlédla. Zmizela v davu.

„Že by mě neslyšela?“

Myšlenky na Kristýnu se jí vrátily navečer.

„Musím se za ní stavit,“ řekla si.

Koupila čokoládové bonbóny s lískovými oříšky: „Tyhle má ráda. Vím to.“

Zaťukala na dveře jejího pokoje na kolejích.

Nikdo se neozýval.

Zaklepala znovu.

Zase nic.

Vzala za kliku.

Dveře se otevřely.

V pokoji bylo šero.

Po chvíli postřehla, že se v rohu v křesílku choulí Kristýna.

„Kris, co je s tebou? Nikde tě není vidět. Dnes jsem tě zahlédla na chodbě. Volám na tebe a ty nic.“

„Hm,“ ozvalo se slabě.

„Rozsvítím. Neseď tady potmě.“

Pokoj zalilo světlo.

Kamarádka seděla jen tak ve spodním prádle. Vypadala žalostně.

„Ty brečíš? Co se ti stalo?“ naklonila se k ní Eva.

„Jsi opilá! Táhne to z tebe jak ze sudu! Co blázníš?“

Nedostala žádnou odpověď.

„Uvařím ti kafe,“ rozhodla. „Takhle tu nemůžeš zůstat.“

Přinesla kouřící kávu: „Nespal se. Podívej, co jsem ti přinesla!“ ukázala bonboniéru.

„To se mi snad zdá!“ vykřikla Kristýna, chňapla po dárku a vztekle jím mrštila proti zdi.

„Co děláš? Vím, že je máš ráda,“ vysoukala ze sebe Eva užasle.

„Chceš, abych přibrala. Abych byla vyřízená!“ nenávistně zasyčela Kris.

„Neblázni! Chci ti poděkovat, žes mi domluvila Miláno. Bylo to super. Nikdy by mě nenapadlo dělat modeling. Začalo mě to fakt bavit.“

„No jasně! Koho by nebavilo chodit na nóbl večeře. Ukradla jsi mi moji pozici!“

„Co to říkáš? To přece není možné! Jsi menší a štíhlejší. Nevejdu se do tvých modelů!

„Do jednoho už ses vešla!“

„Nerozumím ti!“

„Nevadí! Však brzy pochopíš!“

„Kris…“

„Už mi tak neříkej! A vypadni!“ hodila po ní polštář, který měla po ruce.

Eva uhnula, zvedla polštář, položila ho na židli: „Takhle přece nemůžeš jet do Prahy na přehlídku.“

„To vím taky,“ popadla hrnek s horkou kávou a mrskla ho po Evě. Hrnku se vyhnula. Roztříštil se o protější stěnu. Káva vykreslila na zdi veliký flek a stékala dolů. Pár kapek ulpělo na její halence. Zmateně vycouvala z pokoje.

„Něco se jí stalo, ale nevím, co," zašeptala zděšeně.

Šla se projít po Brně.

Prohlédla si několik známých obchodů. Příliš okolí nevnímala. Nepřemýšlela o ničem. Potřebovala si odpočinout.

V Praze

Oscar Mayne vešel do restaurace prvotřídního hotelu Zlatá Husa na Václavském náměstí v Praze. Přistoupil ke stolu, u kterého seděla bývalá Top modelka Claire z poroty v Miláně.

„Drahá přítelkyně, mohu si k tobě přisednout? Nebo čekáš společnost?"

Slabě se na něho usmála: „Nikoho nečekám. Už dlouho nikoho nečekám."

„Jen ne hned tak tragicky. Venku je krásně. Čeká nás tady dobrodružná přehlídka. Je to kouzelné město, které si zachovalo atmosféru minulých století."

„Jo, už hodně pamatuje. Skoro jako my," podotkla suše.

„Ale, drahá Claire, vždyť jsi mladinká," lichotivě podotkl Oscar a sedl si.

Okamžitě se objevil číšník. Oba si objednali.

„Jasně. Jsem mladá jako hnědé uhlí. K černému mám ještě daleko. Ale nemysli si, ty už dávno nejsi žádný mladík. Měl bys už zanechat avantýr. Nehodí se k tobě. Působíš jako seriózní gentleman, ale sbalíš kdejakou sukni."

„Víš přece velmi dobře, že je to silnější než já. Vůbec nezáleží na věku. Vzpomeň, jak jsi sama začínala před třiceti lety. Nikdo z mých kolegů neviděl obrovský potenciál, který v tobě dřímal. Tvá slavná kariéra zastínila nejlepší modelky světa."

„O věku v mé přítomnosti bys nemusel mluvit."

„Co je to dneska s tebou? Nějak nemáš náladu. Znám tě veselou, sršící vtipem."

„Nemám důvod ke smíchu."

„Stalo se ti něco?"

„Právě že se nestalo vůbec nic!"

„Něco se ti nedaří?"

„Teď jsi to pojmenoval přesně. Nedaří…"

„Mohu ti nějak pomoct?"

„Neslibuj, co nehodláš splnit!"

„Jak něco takového můžeš říct?"

„Zcela oprávněně."

„Křivdíš mi."

„Ani co se za nehet vejde."

„Počkej, počkej, ty mluvíš…"

„Jistě. Jde o mou dceru, lépe řečeno o naši dceru. Slíbil jsi, že uznáš otcovství. Zahrneš ji do závěti. Léta utíkají a pořád nic."

„Máš pravdu."

„Co ti brání dostát svému slovu?"

„Musím celou záležitost probrat se svými právníky. Znáš to. Ti mají času dost."

„Nevymlouvej se. Jean-Pierre mi řekl, že jste o tom ještě vůbec nemluvili."

„Nebudeme si teď přece kazit vynikající oběd hádkou."

„Nechci se hádat, ale dávám ti ultimátum. Chci, abys uznal dceru za svou a stala se tvou právoplatnou dědičkou. Máš na to týden. Pokud se tak nestane, předám všechny dokumenty médiím. Uvidíme, jak dlouho se ještě udržíš u moci. Všichni tě mají za vzor elegance, diplomacie a morálky.

Místo ovací odejdeš z branže s hanbou. Už tě nepozvou ani na vesnický bál. Tohle chceš?“

„Ale, drahá Claire, proč hned tak zhurta? Vždyť tvou dceru vlastně ani neznám. Netuším, jestli se mi podobá. Ani o naši branži nejeví zájem. Nejsem si jistý, že je skutečně mou dcerou.“

„Nech si udělat testy otcovství.“

„To nemyslíš vážně. Umíš si představit, jaký skandál by to vyvolalo?“

„Jasně. Takhle mluví ten všemi opěvovaný a obdivovaný, který udává tón ve společnosti.“

„Dobrá. Nebudeme se hádat. Slibuji ti, že promluvím s právníky.“

„Kdy?“

„Zítra. Musím jednat s Jean-Pierrem. Zmíním se mu.“

„Ne, ty se nezmíníš. Zadáš mu to jako úkol. Rozhodnutí chci do konce týdne. Tentokrát neuhnu ani o píď. Pamatuj si to.“

Odložila příbor, hodila ubrouskem do nedojedeného talíře a prudce odešla.

„Ta se dneska rozčertila. Možná se jí blíží přechod. Neovládá se tak, jako dřív. Budu muset něco udělat, ale přiznání dcery je příliš složité. Potřebuji právní radu.“

Zvedl telefon: „Jean-Pierre? Tady Oscar. Příteli, musím s tebou urychleně mluvit. Mohl bys za mnou teď přijít ke Zlaté Huse na Václavské náměstí?“

„Budu u tebe během pár minut.“

Claire

Rozčílená Claire se nechala odvézt taxíkem pár metrů do svého hotelu Adria. Nebylo jí dobře. Cítila tlak na hrudi.

Při vstupu na pokoj spatřila temnou postavu, která držela v ruce její kufřík se šperky.

Zalapala po dechu.

„Bylo dohodnuto, že má celá akce proběhnout až zítra," zasyčela anglicky.

Mladík nechápavě pokrčil rameny. Měl se k odchodu i s kufříkem.

Zastoupila mu cestu: „Kdo vlastně jste? Vás já neznám. S vámi nebylo nic domluveno!"

„Uhni, babo!" vykřikl a vší silou ji odstrčil ramenem.

Claire upadla. Zůstala ležet bez hnutí.

Mladík se ještě ohlédl, pak potichu otevřel dveře a vypařil se.

Pokojská zahlédla nějaký podezřele rychlý pohyb před jedním z pokojů.

Šla ke dveřím a nesměle zaťukala.

Nic se neozvalo.

Už chtěla odejít. Pak ji napadlo, že zkusí vzít za kliku. Dveře se otevřely.

Podívala se dovnitř. Na zemi uviděla ležet ženu. Lekla se. Chvíli na ni zírala.

Pak pomalu vstoupila do pokoje.

Stále se rozhlížela, zda tam ještě není vetřelec.

Nikde nikdo.

Poklekla k ženě. Zkusila jí nahmátnout tep. Zdálo se, že cosi slabě ucítila. Rychle vstala. Chtěla zvednout sluchátko telefonu. Natahovala k němu ruku. Uvědomila si, že se nesmí na nic sahat. Vzala ho do zástěry. Zavolala recepci: „Tady pokojská z prvního patra. Na pokoji číslo 103 leží na zemi žena, která tady bydlí. Nehýbá se," drmolila vyděšeně. „Dobře, počkám na chodbě… S ničím nehýbám… Na nic nesahám… Hlavně, ať už někdo přijde. Nevím, jestli je mrtvá, ale vypadá tak," utírala slzy. „Ano, čekám na chodbě," zakončila s nepatrnou úlevou.

Vyběhla ven na chodbu.

Mladík

V hotelu si ho nikdo nevšiml. Aspoň si to myslel. Před hotelem se polír věnoval nějakému vzácnému hostu.

Mladík vyšel na ulici klidným krokem. Pár metrů od hotelu stálo jeho kolo. Nasedl na něj a pomalu ujížděl pryč. Jen drahý kufřík v jeho ruce působil trošku nepatřičně ve spojení s kolem.

Chvíli kličkoval ulicemi.

Asi po půl hodině jízdy zastavil. Vyběhl pár schodů. Zazvonil. „Člověče, otevři, ať tady nevystojím důlek."

Vrazil nedočkavě do dveří. Na chodbě málem porazil starší paní s plnou nákupní taškou, kterou si postavila na zem. Otevírala poštovní schránku, aby vyndala spoustu reklamních letáků: „Pořád mě otravují s reklamou a teď by mě ten zbrklý kluk ještě porazil. To je dneska mládež," volala za ním provokativně.

On ji neslyšel. Právě vstupoval do bytu v prvním patře.

„Máš to?"

„Jasně, že mám. Je to těžké jako hrom. Jezdit na kole a vozit s sebou takový nóbl kufr nebyl zrovna nejlepší nápad."

„Měl jsi snad nějaký lepší?" zeptal se ho muž ve středních letech. Žes neřek…"

„Mohl si mě někdo všimnout."

„No a co? Klidně můžeš být úchyl a vozit si v kufru po babičce svačinu."

„Moc vtipný! Příště si to dělej sám!“

„Jen ne tak zhurta. Vydělat sis chtěl. Kdo mi sem pořád chodí škemrat, že už nemá ani vindru? Uklidni se a sedni si. Dáš si kafe?“

„Kašlu ti na kafe. Vysyp mi půlku těch cetek a já letím. Něco mám.“

„Ty ses zbláznil!“

„Co tím chceš říct?“

„Všechny cetky zůstanou, kde jsou!“

„Tak moment. A co já?“

„Dostaneš svoje. Neboj se. Jen musíš pár dní počkat.“

„Na co mám čekat? Tys taky nečekal, chtěl jsi to hned.“

„Chtěl jsem to až zítra. Ale ty nemáš pořád čas.“

„Tak hele, dost řečí. Práce je odvedená. Chci svý.“

„Přijď zítra touhle dobou. Budu mít pro tebe peníze.“

„Co podnikneš s tím pokladem?“

„Po tom ti nic není. Koukej plavat a nikde nic nevyváděj. Ať tě poldové nesbalí dřív, než tě vyplatím. Teď mazej do své oblíbené hospody nebo někam mezi kámoše, kteří ti v případě nutnosti potvrdí alibi. Kdybys ho náhodou potřeboval. Padej!“

„Jen ne tak zhurta! Nějaký suvenýr bys mi moh dát. Co třeba prstýnek pro mou holku? Nebo řetízek s přívěskem. To vůbec nebude nápadný.“

„Zbláznil ses?“ vyštěkl. „Doufám, že je v kufru všechno. Běda, jestli zjistím, že sis něco ulil. Půjdeš sedět na hodně dlouho, ale beze mne. Rozumíš?“ hodil s mladíkem na gauč.

Ten si bránil obličej. Když viděl, že další útok nepřichází, pomalu vstal. Upravil si košili: „Chovej se ke mně slušně,“ řekl krotce. „Makám pro tebe. Zacházíš se mnou jako s nějakým šmejdem. Co to do tebe vjelo?“

„Nic. Promiň. Všechno je v pořádku. To je tou představou, že sis něco ulil a vyjdeš s tím na světlo. To by byl náš konec,“ řekl mírně.

„Máš mě za vola?“ usmál se mladík.

„Tak fajn. Stav se zítra touhle dobou. Teď mazej za kámošema. Doufám, že nějaký máš,“ poplácal smířlivě mladíka po rameně.

„Tak zítra,“ prohlásil s úlevou a zmizel.

Odjížděl na svém kole. Jednu chvíli si sáhl na kapsu, aby se ujistil, že nic nevytrousil.

Přijel domů.

Vzal kolo do bytu v přízemí.

Kolem krku mu padla pěkná mladičká dívka.

„Co je dobrého k obědu?“ zeptal se, když ukončili dlouhý polibek, aby se nadechli.

„Mám jen sendviče, ale s tím dobrým sýrem, co miluješ.“

Najedli se.

Mladík se tvářil tajuplně.

„Sundej si ten svetr,“ řekl jí s úsměvem.

„Ty pořád myslíš jen na to jedno.“

„Jen si ho sundej. Teď se otoč ke mně zády.

Ucítila na krku něco těžkého a chladivého.

Běžela k zrcadlu. Spatřila, jak se nádherně třpytí na jejím hrdle zlatý řetízek a na něm je zavěšený rudý kámen velikosti kostky cukru broušený jako rubín.

„Páni, to je nádhera! Kdes to vzal?“

„Jak vzal? Koupil,“ řekl skoro uraženě.

„Promiň, tak jsem to nemyslela,“ nakrucovala se před zrcadlem. „Tys nezapomněl!“

„Na co?“

„Že mám narozeniny.“

„Jak bych mohl zapomenout," usmál se na ni a dlouze ji políbil. Vzal ji do náruče a položil na postel.

Za hodinu

Když byli v nejlepším, zazvonil mladíkovi mobil.

„Neber to," šeptala vášnivě jeho dívka Cecilka.

„Jen se mrknu, o co jde."

Zjistil, že volá jeho parťák.

„Co se děje? Nemůžu mít chvilku klidu?"

„Koukej se zvednout. Ať už jsi tady. Nebo ti ustřelím palici!"

„Snad nehoří?"

„Právě že jo. A pěkně blízko. Už se nám skoro pálí zadky."

Mladík se neochotně zvedl.

„Co se děje? Kam jdeš? Přece mě tady takhle nenecháš? Nebo mám zavolat o pomoc nějakému milenci?"

„Neplácej blbosti. Musím do práce. Hoří nám… Termíny."

„Ještě mě aspoň polib," zaškemrala. Slastně se protáhla.

Bleskově jí dal polibek na rty. Pak práskl dveřmi: „Takhle se mnou nikdo jednat nebude. Ještě mi ani nedal prachy! Votvírá si na mě hubu," vrčel naštvaně.

Za chvíli vrazil do dveří: „Co se děje tak hroznýho, že mě honíš jako psa?"

„Mrkni se na tohle…" zesílil zvuk na televizi.

Hlasatel řekl vážným hlasem: „Dnes odpoledne byla v hotelu Adria na Václavském náměstí nalezena světoznámá Top modelka Claire

v bezvědomí. Byla převezena do Všeobecné nemocnice na Praze 2, kde bojuje o život. O jejím stavu vás budeme průběžně informovat."

„Tys tomu dal. Jasně jsem ti řekl, že se jí nesmí nic stát."

„Vůbec nevím, kde se tam vzala. Asi se zbláznila nebo co, tak jsem do ní maličko šťouchnul. Sesypala se jak domek z karet."

„Počkej, cos dělal v její koupelně?"

„V jaký koupelně?"

„Říkali, že ji našli v koupelně v bezvědomí."

„Já tam nebyl. Když jdu na prácičku, odskočím si předem. Nebudu na místě činu ztrácet čas."

„Jak to, že ji našli v koupelně?"

„Jak to mám sakra vědět? Asi se tam doplazila, nebo co. A nervi na mě. Já svou práci odved. Čekám na prachy. Tys zatím neudělal nic, abychom mohli za celou akcí udělat čáru. Zaplať a jdeme vod toho."

„Hele, neštvi mě. Nejdřív to zpackáš, teď musíme být v bezpečí. Doufám, že máš alibi na dobu krádeže?"

„Jasně, že váháš."

„Hele, musím v téhle situaci být opatrnější. Pár dní počkám, než hodím ten poklad na trh. Musíš vydržet."

„Tobě se to lehce řekne. Visím nájem za tři měsíce. Domácí mi hrozí vyhazovem."

Parťák vytáhl šrajtofli: „Vem si zatím tohle," podal mladíkovi pár bankovek.

„Děláš si srandu? Tohle mám tak na sváču!"

„Nekecej a padej. Musím udělat spoustu věcí. Všechno komplikuješ. Proč jsi do ní strkal? Neumíš jednat s dámou?"

„Neměla vřeštět a lízt mi do cesty."

„Jestli umře, máš smůlu. Pak už ti nepomůže ani svěcená."

„Nevyhrožuj. Jedeš v tom stejně jako já.“

„Hele, padej, než si uvědomím, že jsem na tebe moc hodnej. Někam zalez a nevystrkuj hlavu. Počkáme, jestli se z toho vylíže. Dřív prachy neuvidíš.“

„To jsou kšefty! Vykašlu se na to!“

„Zalez a dělej mrtvýho brouka. Nebo tě chytí řemen. Jsi v tom až po uši. Uvědom si to.“

„Hele, zavolám ti za dva dny. Prachy nutně potřebuju. Nebo budeme mít malér oba.“

„Co kecáš?“ rozehnal se po mladíkovi.

Ten ale už zmizel za dveřmi.

Oscar

Zazvonil telefon.

Oscar se probudil z odpoledního spánku.

„Haló."

„Promiň, drahý Oscare, že tě ruším. Ale myslím si, že bys měl být informován."

„O čem? Kdo vlastně volá?"

„To jsem já, produkční Paul. Máme velký malér. Claire je v nemocnici."

„Co se jí stalo?"

„Nikdo neví. Pokojská ji našla ležet na zemi."

„Kde proboha?"

„V jejím apartmá. Záchranáři ji našli v koupelně."

„To je hrůza! Je to vážné?"

„Nikdo neví."

„Musím jet za ní. Řekni mi adresu."

„Prý je zatím v bezvědomí. Musíme počkat."

„Chci tu adresu!"

„Všeobecná fakultní nemocnice, Praha 2. Leží na oddělení neurochirurgie. Má poraněnou hlavu. Asi tě k ní nepustí, dokud se neprobere."

„Co se jí mohlo stát? Obědvali jsme spolu. Byla sice trošku rozrušená, ale jinak se zdála být v pořádku."

„Netuším, ale Lucerna je ohrožená."